

[Lembourn.]

som vi faktisk havde tidligere, hvor det fungerede udmærket med papiret, men nu pludselig gør det det ikke. Men altså kun som en akut støtteaktion.

For det fjerde mener jeg, at vi skal arbejde os så langt frem, som vi overhovedet kan, med frivillige aftaler. Vi skal prøve på gennem forhandlinger med virksomhederne og deres organisationer først at komme så langt, som det overhovedet er muligt. Først når alt dette er forsøgt og man så må erkende, at det lykkes alligevel ikke på et meget væsentligt område eller enkelte væsentlige områder at få genanvendt tingene, da først mener jeg, at man skal træde ind med styringen, altså med forbud og påbud.

Her har vi nok et lidt forskelligt syn på tingene; jeg mener, at denne metode vil være den mest effektive. Jeg mener også, at det vil være den politisk rigtige, politisk ikke forstået partipolitisk, men miljøpolitisk, ud fra ganske den samme betragtning, som jeg anlagde, da vi diskuterede og gennemførte miljøloven, hvor jeg havde det hovedprincip, at vi skal have en miljølov, vi skal have en antiforureningspolitik i Danmark, men den skal være populær. Det er uhyre vigtigt, at den blev formuleret sådan, at man fik virksomhederne gjort positivt indstillet over for det, at man fik borgerne og de mange forskellige organisationer gjort positivt indstillet over for målet med den lov. Derfor formulerede vi også målsætningen i loven sådan, som vi gjorde det. Og det lykkedes: man må faktisk sige, at vores miljølov er en populær lov. Man må sige, at dansk industri lever op til den og er engageret i den og gør, hvad vi havde håbet den ville gøre, med ret omfattende investeringer.

Man må også sige, at der i befolkningen, uanset at der er bestemmelser, som er ubehagelige for enkeltpersoner, og endda uanset, at vi har måttet gennemføre bestemmelser, som i visse tilfælde har gjort folk arbejdsløse, dog er en positiv indstilling for at gennemføre miljølovgivningen. Det er de samme principper, som efter min opfattelse skal ligge bag en genanskaffelseslovgivning, som jo bliver et omfattende kompleks af love. Vi skal gøre det sådan, at vi får virksomheder og borgere interesseret, vi skal bygge på den frie markedsmekanisme, og vi skal have den målsætning, at den lovgiv-

ning, vi her fra nu af skal til at gennemføre, bliver ønsket af befolkningen og bliver modtaget med tilfredshed af befolkningen, for bliver det upopulært, begynder der at rejse sig voldsom modstand både fra virksomhedernes side og fra grupper i befolkningens side, og så kommer vi ingen vegne med det. Genanskaffelsesmetoderne må i meget høj grad hvile på en interesse hos dem, der skal gennemføre dem. Skal vi til at tvinge det igennem, vil vi langt fra nå det, som vi gerne ville, og derfor er det ganske rigtigt, som hr. Kampmann sagde: der er politik i denne sag, vi kan vælge forskellige politiske veje at gå. Det betyder ikke, at vi ikke er enige om målsætningen, vi ønsker det samme, men vi har måske nok et lidt forskelligt syn på metoderne, og det er det, jeg egentlig synes der kan være interessant at drøfte i denne diskussion. Når vi så kommer til de enkelte lovforslag, tager vi fat på teknikken. Men i øvrigt, som jeg håber ministeren forstår af min tale, er det konservative folkeparti overordentlig velvilligt indstillet over for alt dette, ganske på samme måde som vi gik positivt ind i debatten om og gennemførelsen af miljøloven.

Maigaard (SF):

Miljøministeren er med sin redegørelse om genbrug gået ind i en af tidens mest debatterede problemkredse. Jg tænker her på den problemkreds, som, hvis man anskuer den i sin hele bredde, kan karakteriseres med ord som vækst, energiforbrug, forurening og ressourceknaphed. Ministerens sigte har naturligvis været noget snævrere, idet genbrug først og fremmest er skabt af ressourceknapheden, men det ændrer intet ved, at bestræbelserne på at forøge genbrug må ses i lyset af hele vækstproblematikken. Det er vækstproblematikken og den dermed sammenhængende ressourceknaphed, som har skabt den opfattelse, at affald af enhver art — begrebet affald taget i sin videste betydning — må betragtes som en ressource, der i størst mulig grad bør genanvendes. Heraf følger, at affald — og jeg gentager, at ordet bruges i sin bredeste betydning — som ikke kan genbruges, efterhånden må mindskes i omfang. Dette sidste aspekt er beklageligvis udeladt i ministerens redegørelse, hvilket tydeligst fremgår af redegørelsens afsnit om plast.